

Samir: B. Čović

● Na komemoraciji, kojoj je suorganizator u liturgijskom dijelu bilo Vijeće za inozemnu pastvu Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, ove godine nije bilo govora političara

»Svoje volimo i za njih se molimo«

NASTAVAK SA STR. 1

Ostajemo zadivljeni kako je prva kršćanska zajednica osnažena Duhom Svetim, vjerno provela Isusov mandat i pošla po svemu svijetu propovijedati evanđelje svemu stvorenju (usp. Mk 16, 15). Pitamo se kako je ta šaćica malih ljudi smogla snage nadići sve granice i izići iz uskih jeruzalemskih okvira i pronijeti ime Isusovo sve do kraja zemlje, i da uz to ostane ukorijenjena u predaji i tradiciji svoga naroda.

Upravo smo danas čuli kako je sveti Pavao apostol - koji je inače toliko volio svoj narod da je radi njegova spasenja bio spreman zauvijek proklet biti i od Krista odvojen (usp. Rim 9, 3) - morao donijeti tešku odluku u Antiohiji i reći svojim sunarodnjacima da ako oni ne žele prihvatiti Isusa Krista, on se okreće poganskim narodima i ne će zbog njihove nevjere druge narode isključiti iz Božjega spasenjskoga djela (usp. Dj 13, 46-52). Smogao je snage da zajedno sa svojim suradnicima sruši sve granice i okrene se svim narodima, a da pritom nikad ne okrene leđa svomu narodu i radi na njegovu spasenju. Mi smo ovih posljednjih mjeseci jasno mogli shvatiti da se nalazimo u Europskoj uniji, ali da među nama postoje granice kao gore visoke i velike. Samo prividno živimo u ujedinjenoj Europi. Kao u prva kršćanska vremena, kad se ista zajednica najprije morala suočiti sa samom sobom, nas je pred granicu stavilo jedno mišljenje koje je došlo iz naše katoličke sredine i tako pripomoglo da i svi oni koji su sva ova desetljeća upirali sve svoje snage da u našem narodu ugase pamćenje na prošle događaje ponovno podignu svoje glave i pokažu koliko je još uvijek velika tama u njihovim srcima. Svaki razborit čovjek mogao je spoznati kako su velike granice među nama i kako još mnoge moramo prijeći i nadići kako bismo zajedno mogli slušati i za zajedničkim stolom blagovati. Cijela se kršćanska poruka apostolskih vremena odvijala oko te dvije stvarnosti: riječi i kruha, kao nezaobilaznih čimbenika bez kojih nema zajedništva života. Samo ako želimo čuti riječ istine, možemo sjesti za zajednički stol, a blagovati zajedno mnogo je više nego uzimati hranu. Jest i za istim stolom

uključuje zajedništvo u kojem je svatko prihvaćen takav kakav jest, sa svojim posebnostima kao darovima, koji obogaćuju međusobno zajedništvo i vode k jedinstvu.

Dokad ćemo se mi Hrvati parničiti među sobom?

“Mi danas, na ovom mjestu, na ovoj prvoj postaji našega narodnoga križnoga puta moramo zavapiti Gospodinu i zamoliti ga za darove njegova Duha, koji će kao nekoć na prve Duhove potresti i spaliti sve one granice koje postoje najprije u nama samima, u našim obiteljima, u našem narodu, pa i u Crkvi Kristovoj. Vjerujem da u našem narodu ima još toliko mudrih i razboritih koji su spremni otvoriti svoje srce i svoj um istini i povjerovati dođini, ne čekajući da ta istina istine iz Europe ili preko oceana. Zašto se kroz cijelu povijest ponižavamo i od drugih očekujemo i tražimo da nas sude i da nas prosuđuju i da nam svoju istinu nameću?

Sveti je Pavao s bolju u srcu pitao svoje kršćane u Korintu:

Biskup je propovijed zaključio molitvom:
»Isuse blaga i čista srca, učini srce naše po srcu svome, kako bi naši pokojni napokon našli svoj spokoj i mir, a mi se napokon našli kao jedan narod koji u ljubavi i slozi gradi svoju budućnost i napreduje pod rukom i okom tvoga blagoslova.«

‘Zar među vama nema ni jednoga mudroga koji bi mogao rasuditi među braćom? Nego brat se s bratom parniči, i to pred nevjernicima. Zapravo, već vam je to nedostatak što se parničite među sobom.’ Dokad ćemo se mi Hrvati parničiti među sobom? Dokad će nam to drugi trebati suditi i govoriti što je istina? Kad ćemo htjeti čuti riječ istine, sjesti za isti stol i živjeti u zajedništvu kao braća i sestre? (...) Zamolimo Otca nebeskoga da nam u ime Isusovo otvori srce i um da upoznamo istinu jer će nas istina osloboditi. Rekoh da nam najprije otvori srce, jer vjerujem da nam je um zdrav, ali je srce tvrdo i u srcu je tama.» Biskup je propovijed zaključio molitvom: »Isuse blaga i čista srca, učini srce naše po srcu svome, kako bi naši pokojni napokon našli svoj spokoj i mir, a mi se napokon našli kao jedan narod koji u ljubavi i slozi gradi svoju budućnost i napreduje pod rukom i okom tvoga blagoslova.«

Bez govora političara

Spomen u povodu 74. godišnjice bleiburške tragedije započeo je na groblju Unterloibach gdje je sa svećenicima, počasnim gostima i okupljenim hodočasnicima mons. Svalina izmolio molitvu oprostjenja. Nakon procesije s groblja prema oltarnom prostoru na Lojbaškom polju slijedila je misa koju je suslavio velik broj svećenika, među kojima su bila i 32 svećenika Krčke biskupije koja su sa svojim biskupom bila na hodočašću mjestima hrvatskih stradanja. Na misi je, prema informacijama organizatora Počasnoga bleiburškoga voda, sudjelovalo 15 tisuća hodočasnika iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Austrije, Njemačke, pa i šire.

Uvodeći u misu, bitni sadržaj komemoracije pod pokroviteljstvom Hrvatskoga sabora i supokroviteljstvom Hrvatskoga narodnoga sabora Bosne i Hercegovine, mons. Svalina je uz ostalo rekao: »Lišena života bilo gdje i bilo kada, svaka žrtva zaslužuje naše poštovanje i našu molitvu, te ima pravo da joj se vrati dostojanstvo i čast. Može li se čovjeku uzeti nešto više od života? Mjesto na kojem smo se okupili znak je da može! Ovo je mjesto na kojem se čovjeku uzelo pravo na dostojanstvenu smrt. Naše molitveno okupljanje danas mrtvima vraća njihovo

dostojanstvo, a svima nama budi nadu u radost susreta u novom Jeruzalemu u novoj Zemlji. Mi kršćani, vjernici, čvrsto vjerujemo da je čovjek slika Božja i da svaki čovjek ima isto dostojanstvo. Upravo zbog toga molimo danas na poseban način za našu hrvatsku braću i sestre, ali i braću i sestre drugih narodnosti ubijenih na ovom mjestu.«

Na komemoraciji, kojoj je suorganizator u liturgijskom dijelu bilo Vijeće za inozemnu pastvu Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, ove godine nije bilo govora političara, a sudjelovali su izaslanici Predsjednice Republike, Hrvatskoga sabora i Vlade. Molitvu za islamske žrtve izrekao je u ime Mešihata Islamske zajednice u Hrvatskoj Idriz efendija Bešić. Komemoraciju je nakon polaganja vijenaca uz spomenik na Lojbaškom polju zaključio zahvalnim govorom glasnogovornik Počasnoga bleiburškoga voda svećenik Ante Kutleša. ■

FOTOGOVOR**Snimio: Bernard Čović**

● **SPOMEN U POVODU 74. obljetnice partizanskih zločina na Bleiburgu prošao je u molitvenom ozračju, a o »sigurnosti hodočasnika« brinule su se policijske snage iz zraka i sa zemlje.**